

Lees ook:

*eerder verschenen
in deze reeks*

Eerste druk 2023

© SpaceEgg BV

Tekst: André en Helen Kuipers / kleine-astronauten.nl

Illustraties: Paco Vink / pacovink.nl

Vormgeving: Mandy Emmen / mandyemmen.nl

Auteursfoto: Nico Kroon

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Witte Leeuw / www.uitgeverijwitteleeuw.nl

ISBN 978 94 932 3654 7 / NUR 287/282

Dit boek is gedrukt op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle bossen te behouden.

www.kinderboeken.nl

TADAA!

'Pssst... Valentina, ben je wakker?'

Het is vroeg in de ochtend. Waarschijnlijk slaapt iedereen in het ruimtestation nog. Maar André dacht toch écht dat hij iets hoorde. Was het Valentina? Of Laika misschien? Het blijft muisstil.

'Valentina,' zegt André nog eens, nu iets harder. 'Hóór je mij?'

Dan vliegt de deur van zijn slaapcabine open.

'TADAA!'

André schrikt zich rot. Pal voor zijn neus hangt Valentina ondersteboven. Haar ongekamde haren zweven alle kanten uit. André schiet in de lach.

'Hoi!' zegt Valentina opgewekt.

'Ook goedemorgen,' zegt André droogjes.

'Ik kon écht niet meer slapen,' zucht Valentina. 'Het is allemaal zo spannend!'

André maakt snel de rits van zijn slaapzak open en zweeft eruit.

Er brandt nog geen licht in het ruimtestation. Professor Korolov slaapt vast nog, ze moeten zachtjes doen.

'Zullen we naar de uitkijkkoepel gaan?' fluistert hij. Valentina knikt.

Achter elkaar zweven ze door het ruimtestation. André kijkt om zich heen. Hij kan het eigenlijk nog steeds niet geloven. Een paar weken geleden werd er bij hem thuis een brief afgeleverd. Daarin stond dat hij naar de astronautenschool mocht. Om een ruimtereis van zes weken te maken. Zes weken lang proefjes doen, samen met professor Korolov! En nu is hij hier, in de ruimte...

Door de uitkijtkoepel kijken André en Valentina naar het zwart van het heelal. Het is vol ontelbaar flonkerende sterren. Boven hun hoofden hangt de aarde: een grote, blauwe bol met daaromheen een blauwe gloed. Het is een magisch gezicht.

WOEF WAF!

PIEP! PIEEEP!

Daar komen Laika en Muis aangezweefd.

'Hoi!' fluistert André. 'Kom gauw, hier bij het raam. We vliegen nu over de grens van de dag en de nacht. Dat heet de **terminator**. Waar de zon schijnt, is het nu dag. Waar het donker is, is het nu nacht. Zien jullie al die lichtjes? Het lijkt wel feestverlichting!' Ze kijken uit het raam. Tussen verlichte stipjes lopen wegen als dunne, gouden strepen van stad naar stad. Valentina zucht. 'Wat een schitterend...'

IE OE IE OE

André schrikt zich rot. Het alarm gaat af!

GOEDEMORGEN

‘Goedemorgen, astronauten!’ klinkt het verderop. Daar komt professor Korolov aangezweefd, met zijn trouwe schildpad Tortu die zich heeft vastgebeten aan zijn laboratoriumjas.

‘Ik heb jullie toch niet laten schrikken?’ vraagt hij.

‘Nou, eh...’ stamelt André. ‘Eigenlijk was dit al de tweede keer vanochtend...’

‘Dat was niet mijn bedoeling, het spijt me,’ zegt de professor.

‘Het alarm laten afgaan leek me gewoon een handige manier om jullie te wekken.’

Mission Control Center voor Ruimtestation. Is alles in orde?

Via de luidspreker klinkt de vertrouwde stem van astronaut André Kuipers.

Wij krijgen een melding door van een alarm.

‘Ruimtestation voor Mission Control Center,’ zegt de professor.

‘Hier professor Korolov. Het alarm is vals. Met ons gaat het prima!’

De professor knipoogt naar André en Valentina. ‘Soms maken ze zich op de aarde wel heel snel zorgen of het hierboven allemaal wel goed gaat.’

Hij zet zich af tegen de wand. ‘Komen jullie mee? Het is tijd voor het ontbijt!’ Hij zweeft weg met Tortu aan zijn broekspijp.

André, Valentina, Laika en Muis zweven snel achter ze aan.

‘Waar hebben jullie zin in?’
vraagt professor Korolov. ‘Vers fruit misschien?’

Dat is gezond voor jong en oud!’

Hij tovert een sinaasappel tevoorschijn uit zijn mouw. En nog een, en nog een... Binnen een paar tellen laat hij als een handige jongleur de oranje bollen door de lucht zweven. André en Valentina lachen.

‘Astronauten, tijdens jullie verblijf is het mijn taak dat jullie verstandig eten.’

De professor presenteert verschillende blikjes en zakjes astronauten-eten. ‘Hebben jullie zin in havermoutpap met bruine suiker? Of in gevriesdroogde aardbeien misschien?’

Valentina staart naar het doorzichtige zakje met rode smurrie. ‘Zijn dat áárdbeien?’

‘Jazeker,’ zegt de professor. ‘Ze zijn **gevriesdroogd**. Al het water is eruit gehaald. **Zo blijft het wel een jaar goed**. Een beetje water erbij en smullen maar!’

‘Zit er ook iets lekkers bij voor onze ruimtehuisdieren?’ vraagt André. Professor Korolov lacht. Hij maakt een blikje open en houdt dit voor de neus van Laika.